

برج آهن

سروش کیایی عکاسی با تسلط کامل بر مباحث فنی؛ فردی که بیشتر عکاس است تا هنرمند اخیراً در گالری آرته نمایشگاهی تحت عنوان برج آهن برگزار کرده است. عکس ها حاوی نگاه انتقادی عکاس به سال ها دهه ی ۹۰ شمسی به بعد می باشد که برج ها بلند و آسمان خراش ها جای اصالت و زیبایی معماری ایرانی را گرفته است و به جای آن فشرگی، انبوهی، آلودگی را با خود آورده است. این نگاه عکاس را می توان در زمینه ی تحصیلات اش، مرمت آثار باستانی و همچنین حوزه ی فعالیت وی یعنی عکاسی معماری جستجو کرد. عکس ها با دوربین قطع بزرگ ۴×۵ روی نگاتیو سیاه و سفید گرفته و بر روی کاغذ اپسون چاپ دیجیتال شده اند. فرم ارائه عکس ها نیز به صورت دایره ای در کادر مربع می باشد. عکس ها بیشتر جنبه ی فنی عکاسی را با خود دارند تا دلیلی که عکاس در متن بیانیه ی خود آورد بود؛ به راستی چه بر سرما و این شهر آمده است؟ ایده ی شکل گیری نمایشگاه بر خلاف عکس های آن بسیار فعال و جای کار دارد ولی عکس ها نتوانست اند که از عهده ی انتقال ایده برآیند و صرفاً ما شاهد عکس های خنثی از ساختمان های تهران هستیم و بیشتر نکات فنی ما را جذب می کند. محیط زیست شهری و زندگی در بین این ساختمان های آهنی و در حال توسعه که مانند توده ی سرطانی در حال رشد اند؛ بسیار جای تأمل دارد که عکس های نمایشگاه توان باز کردن و حرف زدن در این موارد را ندارد و بیشتر به تفسیر بیانیه ی عکاس پرداخته ام. عکاس سودای زندگی دورانی را دارد که هنوز این نوع زیست شهری و ساختمان ها ظهور پیدا نکرده اند. عکس ها فقط توسعه ی این ساختمان های در حال ساخت را، یا به تعبیر عکاس برج های آهن را نشان می دهد. در مجموع می توان گفت که این نمایشگاه می تواند یک تجربه ی ناموفق برای عکاس باشد. این تصور مسلط که هر کاری باید خوب و موفق باشد چندان درست نیست.